

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Az új parancsolat.

Dr. Sommer I. W. Ernő.

(Reggeli áhitat a németországi methodista egyház centrálkonferenciáján)

Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. János 13/34.35.

Azért jöttünk itt össze, hogy törvényeket megbeszéljünk és hozzunk, amelyek hivatva vannak az egyház előmenetelét szolgálni. Nem szabad szem elől téveszteni a Jézus által lefektetett minden egyházrend alapját.

Ez az alap egy *parancsolat*, nem törvény. Egy törvény írott valami, halott, gépszerű, amely mint egy súlyos teher az ember vállaira nehezedik. A törvényhozó már legtöbbször elünt tekintetünk elől, ezért a törvény személytelen valami, amely mit sem törődik a mi meggyőződésünkkel vagy állásfoglalásunkkal. A parancsolat mögött azonban mindig ott áll a parancsoló, szemünkbe és szívünkbe néz és személyes döntésünket akarja kieszközölni. A parancsolat és a törvény között olyan különbség van, mint az apa és a rendőr között. Az apa parancsa nem enyhébb, mint a törvény, amelyet a rendőrség képvisel. De az ember nem a hatalomtól való félelem miatt teljesíti, hanem szeretetből. Az egész Szentírás nem beszél a személytelen törvényről, hanem Isten személyes parancsolatáról. Kár, hogy az ótestamentumi iratokban, a lelki gyökereitől megfosztott zsidóság a fogságban azt a szót, amely eredetileg „oktatást” jelentett s az atyai tanító képét idézte fel az emberben, a személytelen „törvény” szóval fordította le. Itt azonban, e helyen a parancsolat mögül Megváltónk szeretetteljes arca ragyog, aki éppen utban van, hogy a mi megváltásunkra a kereszthalált szenvedje.

De miért *új* parancsolat? A szeretet parancsolata az ótestamentumban sem volt ismeretlen. Ismerték a felebarátiszeretet parancsolatát: „Szeresd felebarátodat, mint magadat” (III. Móz. 19/18), sőt az ellenség szeretetének parancsolata sem volt ismeretlen: „Ha előltalálod ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát, hajtsd vissza neki. Ha látod, hogy annak a számára, aki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyj; oldd le azt ő veled együtt.” (II. Móz. 23/4.5.) Az új nem a parancsolat szó szerinti szövegében van, hanem abban, hogy ezen parancsolat által az Úr Jézus egy új közösséget alapított. Az ószövetség alapját a *tíz* parancsolat képezte, egy masszív alap. Az újszövetség gyülekezetének az alapja ez az *egy* parancsolat. Ott egyes alapfalak tartják az épületet, itt a kőszikla maga. Az új alap nem szűkebb, hanem sokkal mélyebb és egységesebb. Ott elégséges volt kérdezni: „Mi az igaz? Mit szabad cselekednem vagy kívánnom? Itt a kérdés sokkal mélyebben hatol bele a mi lényünknek elrejtett mélységeibe.” Miért teszem a jót, mi az indító oka? Talán csak dicsvágyból, vagy haszonlesésből, vagy embe- rektől való félelemből teszek vagy kívánok valamit? A jó cselekedetnek egyetlen helyes indoka a szeretet.

Az újszerű az újtestamentumi felebaráti szeretetben az, hogy első sorban nem érdekli a felebarát tulajdonsága vagy állapota, hanem Krisztus szeretete lobbantja lángra. „Amint én szerettelek titeket.” Mindenki a testvért avval a szeretettel szereti, amellyel Krisztus szereti őt és a testvért. A római Minutius Félix az őskeresztényekről ezt mondja: „Ők szeretik egymást, anélkül, hogy ismernék egymást.” Lucian a gúnyolódó is kénytelen elismerni, hogy:

„Mesterük beléjük oltotta azt a hitet, hogy egymás között testvérek.“ Az egyes testvéreknek különböző véleményük, természetük, állásuk, képességük lehet és mégis a Jézus Krisztus szeretete által egymásra találhatnak, kik különben sohasem értették volna meg egymást.

Láttam egyszer egy fiatal anyát, ki két veszekedő fiát szétválasztotta. Egy-egy kezét rátette vállukra és miközben feltekintettek rá, könnyek között azt mondotta: „Hogy szomoríthatjátok meg így szívemet, hogy egymással veszekedtek. Hisz mindkettőtöket úgy szeretlek.“ Gyakran, amikor két testvért látok, amint gyűlöletes tekintetet vetnek egymásra és heves szóváltásba kerülnek, úgy érzem, mintha az Ur Jézus ott állna közöttük és által-szegzett kezeit vállukra rakja és fájdalomteljes szívből felkiált: „Hogy szomoríthatjátok meg így szívemet, hogy egymást gyűlöltek. Hisz mindkettőtöket úgy szeretlek, hogy életem adtam értetek?“

De ez „Amint és szerettelek titeket a szeretetnek egy egészen új fajtát is fejezi ki, egy eddig soha nem létező példaképet tár elénk, egy hallatlan új mérték ez. Ugy szeretni, amint Jézus, csak akkor tudunk, ha Ő lakozást vett a mi szívünkben és a természetes szeretetünknek a keserű vadalmafáját megnesemesítette. Róla azt olvassuk: „... mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.“ (Ján. 13/1). Simonnak is megmosta a lábait, noha tudta, hogy megtagadja őt. Az áruló Judást is egészen az utolsó percig is abban a megkülönböztetett megtisztelésben részesítette, amit a keleti ember csak egy igen kedves és nagyrabecsült vendégének tesz: „És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Judásnak.“ (Ján. 13/26.) Evvel az Ur azt mondta neki: „Te tehetsz, amit akarsz, én a magam részéről nem szakítok veled.“

Ő szeretett, *anélkül, hogy viszonzásra várt volna.* Az Ő utolsó nagy szükségében mind magára hagyták. Mégis a keresztről a esalódásnak, vagy szemrehányásnak egyetlen szavát sem halljuk. Ő beteljesítette a János 10/15 versben mondottakat: „Életem adom az enyéimért.“ Az Ő szeretete nem volt üres, szentimentális frázis, hanem az összetartozandóságnak és a határtalan szolgálatkésztségnek az örömteljes tudata. Ez az a szeretet, amelyről az énekek-éneke azt mondja: „Erős mint a halál, sok víz sem tudja eloltani.“

Eppen erről a helyről el kell utasítanunk azt a tévfelfogást, mintha a *testvéri* szeretet szónak volna egy másokat kizáró értelme. Az bizonyos, hogy elsősorban a testvéri körben kell megtanulni ezt a szeretetet gyakorolni. Mert a szeretetet csak azoknak az embereknek a kis körében lehet megtanulni, akik közel állnak hozzánk és függnek tőlünk. De ezt az

itt megtanult szeretetet messze el kell vinnünk azokhoz is, akik nem testvéreink és mégis testvéreink, akikért szintén meghalt a Krisztus. Ha tüzet akarunk gyujtani, akkor pár parazsat egészen közel egymáshoz kell raknunk. Ha azonban ég, akkor tovább terjed és az egész környéket megmelegíti. Ezt mondja az ige is: „A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot és az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig (ember) szeretetet.“ (II. Péter 1,7.)

Végezetül Jézus még megmondja, hogy az Ő gyülekezete számára milyen alapvető fontossággal bír a testvéri szeretet: Arról — nem a helyes tanról, nem a hibanélküli egyházi szervezethez való tartozandóságról — *fogja a világ megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.* Minden további nélkül érthető is. Egy keresztyén, aki nem tud semmit a szeretetről, olyan, mint egy medikus, aki azt mondaná, hogy Koeh tanítványa (bacillus felfedezője), de a bacillusról mit sem tud, vagy mint egy zenész, aki Bach tanítványának vallaná magát, de a többszólamu zeneszerzeménnyel mit sem tud.

A testvéri szeretet bizonyosságával tartozunk e világnak. Ameddig még annyi vitatkozás és szeretetlenség van az egyházakban és egymás között, nincs okunk esodálkozásra és jogunk panaszra, ha a világ az egyházat és Jézust nem ismeri el. Jézus a testvéri szeretettel akar megajándékozni minket. Bárcsak vonatkozna ránk is: „Mert az Istennek szerelme kitöltött és a mi szívünkbe a Szent Lélek által, kiadatott nekünk.“ (Rom. 5/5.)

Németből H. II.

A Szent Lélek munkája az Övéiben.

János 16, 13, 14

Irta: Hecker Ádám.

Jézus azt mondja, hogy a Szent Lélek „elvezérel bennünket minden igazságra“. Akkor tehát sohasem kell félnem, hogy hátam mögött történhetik valami, ami rám vonatkozik és mégsem tudom meg — ameddig a Szent Lélek vezetése alatt állok. Mennyi izgalmat, félelmet, ideges kíváncsiságot, suttogás utáni szaladgálást tesz ez az ígéret — feleslegessé! És mily nyugalommal tölt el eme ígébe vetett hit. Ézerféle gondom egyetlenegy gonddá egyszerűsödik le: figyelni az Ő szavára. És ez az egy gond nem gond, hanem mindennapi boldogító élmény.

De ennél sokkal többet mond Krisztus. Az igazság, a valóság tulajdonképpen Isten maga. A mi Urunkat pedig nem hittankönyvből, hanem a Szent Lélek vezérlete nyomán ismerjük meg. Életünk legértékesebb órái,

amikor a Lélek világitása mellett belepillant-hatunk Mennyei Atyánk szívébe, amely csupa szeretet és szentség. Sok meg nem hallgatott imánk arról tesz bizonyosságot, hogy nem ismerjük Istent és azért az imánk mellébeszélés. Mennyre biztos, céltudatos az imánk akkor, ha ismerjük Őt.

De önmagunkról is egészen helytelen, hazug fogalmaink vannak mindaddig, míg a Szent Lélek fénye nem világitott belénk. Valaki egyszer azt mondta, hogy minden embernek háromféle jelleme van: az, amelyet ő tulajdonít magának, azután, amilyenek mások látják és végül, amilyen az illető valójában. A legtöbb ember egészen másképp itéli meg magát, mint mások itélik meg őt, bár rendszerint az utóbbi közelebb jár az igazsághoz. Egyedül a Szent Lélek világosságában nyílik ki igazán a szemünk önmagunkra nézve és bár megborzadunk, de igen üdvös és egészséges önmagunkról könyörtelenül megállapítani az igazságot, ahogy a Lélek ezt felfedte előttünk. Sokszor félünk magunkról lesújtó ítéletet elfogadni, de tapasztalatból tudom, milyen óriási megkönnyebbülést hoz ha végre ezt a terhes farsangi jelmezt ledobhatjuk, amivel a világot félrevezetni akartuk.

Csak zárójelben szeretném megmondani, mily esodálatos, ha a Szent Lélek fedi fel másokról is az igazságot. Sátán is szokott másokról diagnózist adni, de ez mindig haragot, bosszúságot, kétségbeesést vált belőlem ki, egy szóval válaszfalat emel közém és felebarátom közé. Ha a Szent Lélek ad megismerést valakiről, akkor az illetőnek nemcsak mostani, szinte lezárt, állapotát látom, hanem azon, tul, amilyen jelenleg az illető, látom azt, hogy Krisztus mire tudja őt formálni (2. Kor. 5,16.) és az arra ösztökél, hogy imádkozzam érte, sőt e megismerés révén reményt látok megtéréséhez. Mily más lenne az életünk, ha Krisztus lenne emberismeretünknek és embertársainkhoz való viszonyunknak is az Ura. Sok fiábavaló gondtól kiméled meg magad, kedves testvérem, ha elutasítasz minden olyan testvéred felőli hírt, amelyet nem a Lélek útján szereztél.

Azt mondja továbbá az Ur, hogy a Lélek „a bekövetkezendőket megjelenti nekünk“. Nem kártyavetésre, avagy tenyérolvasásra gondol itt az Ur, hanem egészen másra. A Lélek megmutatja nekünk Isten tervét. Nemesak a távolit, hanem azt is, amelyet ma akar megvalósítani. Cselekvésünk megszűnik, nem lesz kísérletezés, eredménytelen tapogatódzás és mindinkább biztos, céltudatos és eredményes megvalósítása lesz annak, amit az Ur lépésről lépésre megmutatott. Az Ur az, aki mind világosabban megmutatja imádkozásom tárgyát

és ezzel a jövő képét helyezi szívembe addig, amíg ez megvalósulhat és jelené válik.

Ugy tapasztalom, hogy a Lélek az én benső fejlődésemet is irányítja, célt mutat, programot ad. Krisztus ábrázatját rajzolja lelkembe, amely ott izzik, mig ki nem formálódott saját énemben.

Végezetül még egyet. Ez mind azért van, hogy a Szent Lélek „Krisztust megdicsőítse.“ Tudom, hogy a Szent Lélek nem akar és nem fog belőlem nagyszerű valakit csinálni, nem fog csodagyermekké formálni, akinek csodájára járnak az emberek, hanem egy senkivé akar tenni. Ez bizony nem gyerekjáték, hanem halálos dőfést ad ez az „énemnek“, amely pedig élni akar. De Uram, ne sajnálj, hogy legyek semmi, Te pedig minden!

A tánc.

Itt van a farsang, az emberek báloznak, táncolnak. Sok gondot, kiadást jelent az egyeseknek és családoknak. Valóban, e világ keservesen megfizetett csalóka és kétes értékű örömeit. Hála az Urnak, nekünk hívő keresztyéneknek nincsenek ilyen báli gondjaink, mert mi nem bálozunk, nem táncolunk.

Ha a Szentírást olvassuk, olykor olvasunk táncról, de milyen értelemben? Nagy, dicső hadi tényeknél, nagy hősök ünneplésénél, a tékozló fiu hazatérésekor a boldog családi ünnepen, stb.

„És kivonult Jefte az Anunon fiai ellen, hogy hadakozzék velök és kezébe adá néki azokat az Ur. Mikor pedig méne Jefte Mispába az ő házához, imé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és táncoló sereggel.“ *Birá 11. rész, 32. 34. vers.*

És mint hazafelé jövének, mikor Dávid visszatért, miután a filiszteusokat levverte, kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben táncoljanak, dobokkal, vigassággal és tomborákkal. És énekelni kezdének az asszonyok, kik vigadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tizezerét.“ *1. Sámuel 18. rész, 5—7. vers.*

„Dávid pedig teljes erejéből táncol vala az Ur előtt.“ *II. Sámuel 6. rész, 14. vers.*

Dávid királynak igen nagy öröme volt. Több mint husz évi távollét után, hazakerült a frigyláda a Dávid városába. Hét hónapig volt a szent láda a pogány filiszteusok országában. Nagy megaláztatás volt ez, hogy a pogányok elvették a frigyládát.

Hogy ennyi viszontagság után végre megfelelő helyre jutott az Isten ládája, ami a zsidóknak a legszentebb volt, amely láda a szent

sátorban a szentek szentjében állott, érthető volt, Dávid király szent hevülete, elragadtatása, amely táncban nyert kifejezést. De ez nem a testnek kívánságából és az élet kérdéseiből fakadt.

R. M.

H I R E K

ELJEGYZÉS. Vasárnap, december 29.-én tartották Miheller László és Rác Veronka Szentán (Zenta) eljegyzésüket. Testvéreinknek Isten áldását kívánjuk.

HALÁLOZÁS. Maros István sztaribesei (óbecsei) testvérünk dec. 21.-én 74 éves korában elhunyt. Elköltözött testvérünk évek óta ágybanfekvő beteg volt. Egy félév múlva ülte volna 50 éves házassági évfordulóját és úgy tervezte, hogy ez alkalommal értékes házat szeretett egyházának ajándékozza. De midőn érezte, hogy ereje gyöngül, nemes szándékát még előbb megvalósította s házukat egyházunk nevére iratta, hogy így állítsa az Ur szolgálataiba azt, amit az Ő kegyelméből, mint sáfár itt élvezhetett. Az Ur vigasztalja az özvegyet, a mi testvérünket.

EVANGELIZÁLÁS. Liebstock Jenő kaposvári prédikátor, jan. 13—19-ig Döbröközön evangelizált, valamint három délután hitmélyítő órákat tartott.

Könyvismertetés.

Szerettek téged Uram címen jelent meg Ecsedy Aladár 320 oldalas prédikációs kötete, melyben ünnepi, vasárnapi prédikációk, evangélizáló előadások és sorozatos igemagyarázatok találhatók. A könyv bolti ára 6 pengő. Akik a 3502-es csekkszámán e felhívás eltelte után egy hétig beküldik, azok a könyvet még előjegyzési áron kaphatják meg, tehát lüzve 5, kötve egészvászonkötésben 6 pengőért.

Vasárnapi Iskola címen ugyancsak Ecsedy Aladár munkájaként jelenik meg egy 250 oldal körüli könyv január hónap folyamán, melyben a vasárnapi iskolai munka meghatározása, célja, elnevezése, fontossága, lelki haszna, bevezető részek után közli a vasárnapi iskolai munka történetét külföldön és hazánkban.

A könyv megjelenéséig 4 pengős előjegyzési áron rendelhető meg. Igen alkalmas lesz a könyv vasárnapi iskolai vezetők számára tankönyvvül, kurzusok vezetésére alkalmas vezérkönyv. Akik szeretik a vasárnapi iskolát, szerezzenek meg ezt a könyvet.

Minden ismertett könyv megrendelhető könyvesboltunkban. (Keresztyén Könyvesház, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.)

SZERKESZTŐI ROVAT

AZ ALLIANCE IMAHETET gyülekezeteinkben az idén is mindenütt megtartották. Egyes helyeken, mint Budapesten, Szegeden és Dombóváron igazi „alliance”-szellemben, együtt jöttek össze a protestáns felekezetek. Másutt, ahol ez nem volt lehetséges, az imaórákat gyülekezeteinkben maguk tartották meg testvéreink. Budapesten az idén először fogadta be az imádkozó, felekezetközi sereget a szabadság-téri és a pozsonyi-uti új ref. templom. E két templom, amellet, hogy külsőleg díszere válnak fővárosunknak, belül oly meghitt, meleg érzést támasztanak az emberben, hogy szívből örülhetünk és hálát adhatunk az Urnak ilyen hajlékokért.

SZEGEDRŐL igen örömdetes előmenetelről tesz jelentést Hecker Henrik prédikátor tv. Igen jó jel az, ha annyi esztendő után egy munkás azt irhatja, hogy most éli át gyülekezetében idejének legszebb napjait. Az ünnepek alatt tagfelvétel is volt, amire különösen kérjük Isten áldását. De betegségről is ír Hecker tv. Hála a jó Atyának, ez csak rövid lefolyásu volt, úgy hogy nem volt akadályozva fontos munkájának elvégzésében. Szívből kívánunk a szegedi és tanyai testvéreknek sok örömet és további előmenetelt az új esztendőben!

AZ EVANGELIZÁCIÓKRÓL sajnos csak akkor kaptunk többnyire hirt, amikor már azok véget értek. Így csak általában könyöröghetünk ezen fontos munkáért. Mindenesetre idáig több helyről jó hírek érkeztek, amiért legyen hála és dicsőség drága Üdvözítőnknek, aki életét áldozta a bűnös emberiségért.

KÜLÖN SZERETNENK felhívni a k. olvasóinknak figyelmét a mai számunk vezetőikéire. Sommer, a frankfurti szeminárium igazgatója, ír a szeretetről, amelyre mindig oly nagy szükség van. A szeretet nem változik és nem fogy el soha. Aki tehát azt gondolja, hogy Isten ma nem éppen úgy használja fel szolgáit, mint egykoron, az még nem értette meg azt, hogy: „Jézus Krisztus, tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Ég és föld elmúlnak, de az Ur beszéde megmarad örökké. Ez az egyetlen, amire építhetünk. Tehát ne mondjuk, ma ez vagy az lehetetlen. Ma is lehetséges minden a hívőnek. De ne feledjük el azt, amit Jézus mond: „Maradjatok meg ebben az én szeretetemben.”

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korr. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.
(Budakeszi, Fő-u. 5.)

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.